

A 37. OTDK
MŰVÉSZETI ÉS MŰVÉSZETTUDOMÁNYI SZEKCIÓ FELHÍVÁSÁNAK
2. SZÁMÚ MELLÉKLETE

Cím: Ami megmaradt

A szerző neve: Makleit Fanni

Intézmény, kar: Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Bölcsészettudományi – és
Művészeti Kar

Szak, specializáció, évfolyam: Grafikusművész szak, Képgrafika specializáció, IV. évfolyam

Témavezető neve, tudományos fokozata, beosztása: Molnár Zsolt, művésztanár

Ami megmaradt

Öt méterszer másfél méteres, monumentális és részletgazdag panorámaképmű az emlékezéssel, mint pszichológiai jelenséggel foglalkoztam egyéni és közösségi szinten. Az egyetemi tanulmányaim alatt évente ismétlődő, nyári művésztelep helyszínére, Aldebrőre vezetem a nézőt egy önfeledt kirándulásra. Grafikám két egyforma méretű linóleum dúcából áll össze, így azok egy képként, illetve külön-külön, két alkotásként is értelmezhetőek.

Az anyaggyűjtést januárban, fotózással kezdtem, amikor is a faluközösség számára, illetve számomra fontos helyszínekre látogattunk el, a falubeli lakosok segítségével. Ezek közt szerepeltek a Székely parkban található gyönyörű famunkák, a cipészház és a polgármester telke, a helyi borospince, a község temetője, illetve a „rajztábor” ahol bennünket szoktak elszállásolni. A fényképek alapján készült, digitális terv kidolgozása során nem követtem kronológiai vagy földrajzi sorrendet, szabad asszociációk alapján, montázs elvvel dolgoztam. Emlékeztünk működése is hasonló ehhez: eszünkbe jut egy emlék, amiről beugrik egy másik, és így fűzzük tovább emlékszámlainkat, míg egy teljes emléktáj rajzolódik ki gondolatainkban.

Kiemelten fontos szerepet kapott munkámban Szűcs István vadszőlővel borított háza, ami nagyjából a kép középpontjában helyezkedik el, kezemmel, árnyékkal, és a mellettem található tárgyakkal egyetemben. Ez az életkép-részlet felidézi első aldebrői látogatásunkat, amikor a kötelező akvarellfestmények egyikét az idős úr házáról készítettem, aki alkotói folyamatomat meglátva, a kész festményért cserébe munkájával kapcsolatos régiségekkel és történetekkel ajándékozott meg. A festőnek tanult helyi lakos sokat mesélt nekem arról, hogyan oktattak művészetet az ő korában, illetve, hogy ő hogyan készítette alkotásait. Ecsetei, vásznai, művészeti könyvei és csendélettárgyai mind-mind őrzik fiatalkora és alkotásai emlékeit. Többet kaptam tőle, mint régiségeket, velük együtt megkaptam mindazokat az emlékeket, amik megmaradtak neki ebből az életszakaszból.

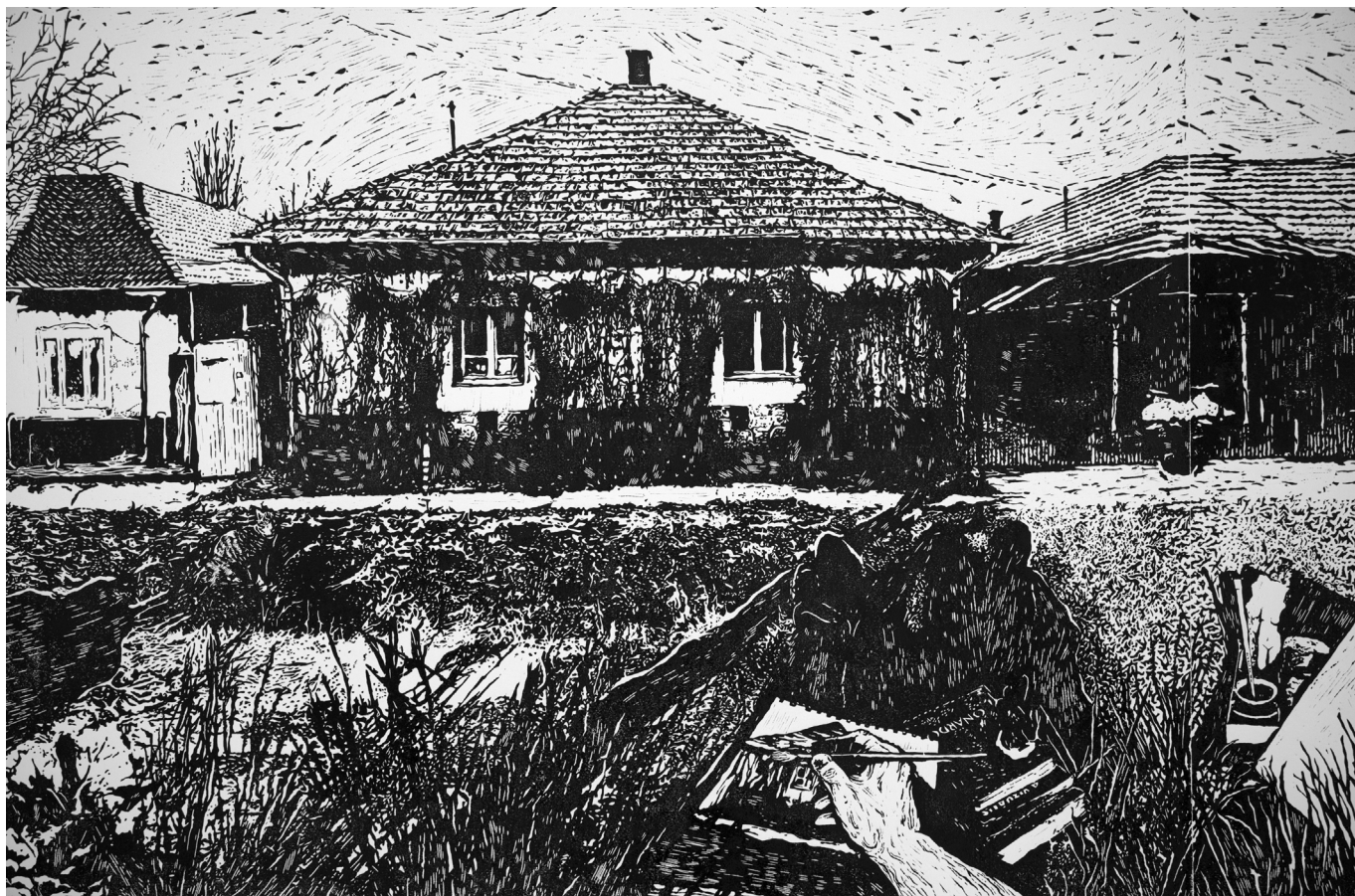
Az ábrázolt, jellegzetes tájélemek és épületek egyrészt képet adnak arról, hogy bennem hogyan él a község idillje. De, ami fontosabb, megmutatja, mi maradt meg ennek a közösségnek, mi az, amire büszkék lehetnek. Aldebrő szépsége abban rejlik, hogy az oda látogató városi ember egy kisebb időutazáson megy keresztül: a közösség tagjai számára kiemelten fontos a régi hagyományok megőrzése és fenttartása, emellett

törődnek egymással és sokkal lassabban élnek.

Emlékeink nem mindig fekete - fehérek: esztétizáljuk, megváltoztatjuk, színezzük azokat. Az én esetemben azonban annyi biztos, hogy emlékeim hatalmas helyet foglalnak el lelkemben, és olyan részletesen emlékszem azokra, mint ahogy képeimen munkálom meg őket. Grafikám tervezése, az anyag metszése és a nyomatok készítése minden esetben meditatív, lassú és feldolgozó folyamatot nyújtanak számomra.

Makleit Fanni: Ami megmaradt, 2024, linóleummetszet, 150 x 500 cm

Makleit Fanni: Ami megmaradt, 2024, linóleummetszet, 150 x 500 cm, részlet

Makleit Fanni: Ami megmaradt, 2024, linóleummetszet, 150 x 500 cm, részletek